

Slovo k povzbuzení na neděli 13. června 2021, na 11. neděli v mezidobí – B
Biblická čtení: Ez 17,22-24; Ž 93; 2Kor 5,6-10; Mk 4,26-34

Milé sestry, milí bratři,

v evangelijním úryvku máme dnes před sebou dvě krásná podobenství, přirovnání Božího království. Nejprve k člověku, který zaseje do své země semeno a žasne, jako samo od sebe roste a zraje až ke žni, a pak k hořčičnému semínku, z něhož, ač je nejmenší ze všech, vyroste košatý keř převyšující všechny jiné zahradní rostliny.

Při pročítání evangelia slyšíme z Kristových úst celou řadu různých podobenství. Někdy je to příběh, do kterého se mají jeho posluchači – a tedy i my – vžít; máme v příběhu rozpoznat, co je dobré a co zlé, co Boží a co ne, kde je v podobenství Bůh a kde my a co to znamená. Vzpomeňme třeba na podobenství o marnotratném synu, o dvou služebnících či posledním soudu; všechno jsou silné a podmanivé příběhy. Jiná podobenství jsou – co do literárního druhu – spíše jen přirovnáními; nejde o děj, třeba ani žádný není, ale především o sílu obrazu, který je vzatý ze světa (nás) posluchačů, a proto dobře představitelný a pochopitelný.

Do tohoto druhého typu můžeme zařadit i obě podobenství dnešní; nejde v nich o příběh, ale o obraz, alegorii, o přirovnání na základě vnitřní podobnosti. Konkrétně jde o obrazy Božího království, tedy toho nejdůležitějšího, co nám Pán Ježíš dává nabízet; sám sebe, svou laskavou a mocnou přítomnost v našem životě, svou blízkost, své Boží přátelství.

V prvním přirovnání můžeme rozlišit hlavní aktéry celého obrazu: semínko, které je zaséváno, zemi, v níž začne růst v klas a přinášet plody, a člověka, jemuž země patří a který pak bude tajemně sklízet její úrodu. Země může být naše nitro, srdce či duše, kam Boží símě zapadá, kam Boží Syn ve svých tajemných podobách přichází. Chce vyrůst v klas, přinést plody, zrno, se kterým člověk přijde před Boží soud. Sám člověk se tak má nějak stát zralou Boží pšenicí, jak už v podobenství vyčetl na konci 1. století sv. Ignác Antiochijský.

Těžištěm celého obrazu je síla k životu zprvu zdánlivě suchého obilného semínka. Semínko představuje to Boží, co člověk přijme, Boží lásku, Pána Ježíše; je-li semínko Boží lásky do duše přijato, ožije, zapadne-li hluboko do půdy našeho srdce, má velikou sílu. Má Boží sílu klíčit a růst, má sílu nás přetvořit, že se vlastně sami staneme obilným klasem – onou Boží pšenicí – žitou láskou, jež se dává, sama rozsévá, dál zapadá do srdcí našich bratří a sester, aby i v nich mohla klíčit a růst. Podobně jako ze semínek jedno klasu vyrostou klasy nové a z nich další.

Kéž bychom byli aspoň trochu podobní člověku, půdě, semínku a zralému klásku zároveň, celému procesu růstu a zrání Boží pšenice, Božího království...

Ve druhém dnešním podobenství, ve druhém přirovnání je ještě větší důraz na samotném semínku, respektive na kontrastu jeho nepatrné velikosti (takové hořčičné semínko je v průměru velké jen 1 až 1,5 milimetru a váží nějaký 1 mikrogram) a velikosti keře (až třímetrového), který z takového semínka dokáže vyrůst.

Je to obraz napětí mezi zdánlivě skromnými počátky křesťanské víry a velikosti toho, co z těchto počátků může a má vyrůst; díky Boží síle, jež v sobě semínko víry jakožto přátelství s Pánem Ježíšem má.

Obraz se týká jak jednotlivce, tak i společenství věřících. Víra každého jednotlivého křesťana by tak měla být růstem jeho přátelství s Pánem Ježíšem, zráním jeho následování, růstem plodícím zrna dobroty jeho srdce, dobrých skutků. Podobě by ve víře a svatosti měla nějak růst i církev, společenství křesťanů kolem Krista.

S tím, že i k růstu patří různé nezdary, pády a uklouznutí. Někdy musí růst víry – jednotlivce i celku – dokonce začít nanovo. Víra se někdy musí stát znovu hořčičným semínkem, aby znovu a nově vyrašila a vyrostla v košatý strom. To platí o každém z nás, i my všichni přeci někdy můžeme prožít různé krize víry, její uschnutí či unavení. V těch chvílích je třeba znovu otevřít srdce a znovu čekat na nové Boží semínko, na nový dar Boží milosrdné lásky, a

přijmout je. Něco takového platí i o církvi jako celku; i církev, respektive její lidská stránka se musí vždy znovu obnovovat, *ecclesia semper reformanda*, o tom snad nemůže být pochyb. Ostatně již v roce 1994 Joseph Ratzinger, budoucí papež Benedikt XVI., ve svém knižním rozhovoru s Petrem Seewaldem *Salz der Erde* říká, že nynější podobě lidové, celospolečenské a společensky mocné církve, jak ji zde známe od dob pokřesťanství Starého kontinentu, je patrně odzvoněno, že se církev bude muset opět znovu stát malým semínkem, aby znovu Božsky oplodnila světa a vyrostla do své nové Boží velikosti.

Zvláště jeden moment je v přirovnání Božího království k hořčičnému semínku, z něhož vyroste košatý keř, oslovující, moment, který bychom si – jako jednotlivci i jako celek – měli vzít opravdu k srdci. Z hořčičného semínka má vyrůst košatý strom, který «vyžene tak velké větve, že ptáci mohou hnízdit v jeho stínu». To je moment, který byl předznamenán již Ezechiellovým proroctvím ze čtení prvního: Z malé větévky vyroste nádherný košatý cedr, pod jehož větrovím «budou hnízdit ptáci všeho druhu, budou hnízdit ve stínu jeho ratolestí». Podle toho poznají všechny ostatní polní stromy, že Hospodin je vpravdě Hospodinem. Křesťanská víra by z nás – jednotlivců i společenství – měla podobný strom učinit, stále nově činit.

Obraz košatých větví poskytujících útočiště a stín všem nikde neuhnížděným ptákům, mnohdy sežehnutým žářem a vedrem slunce, mnohdy třeba pronásledovaným různými dravci v povětří, je totiž jednou z nejkrásnějších alegorií, kým bychom měli být, co by s námi přátelství s Pánem Ježíšem mělo učinit: Všichni bychom se měli nějak stále více stávat košatými stromy poskytujícími bezpečné útočiště druhým, zvláště těm, kteří z různých důvodů žádné jiné nemají.

Poskytovat bezpečné útočiště druhým, otevřít jim větvoví svého života, je jedním z nejdůležitějších plodů a rozměrů Božího království v nás. Je znamením, že jsme sami našli útočiště u Pána Ježíše, a proto jsme schopni jej nabízet dál, je jedním i z nejdůležitějších znamení, zda Boží království v nás vůbec je a roste. A o to přeci jde...

Milé sestry, milí bratři, buďme otevření Boží lásce, semínku Božího království. Nechme semínko Boží lásky růst, nechme je působit, nechme se oživit Boží láskou, nechme se Boží láskou (doslova) prorůstat. Ona má moc nám nechat vyrůst větve a nechat dozrát v nás svým novým zrníčkům. Mějme touhu mít větve, co nejkošatější a nejotevřenější, touhu mít otevřenou náruč svého srdce, touhu přinášet plody, co nejsladší. Abychom chutnali svému okolí a aby u nás co nejvíce bratří a sester našlo útočiště, odpočnutí a bezpečí. A my zase u nich a všichni u Pána Ježíše.